

3
Saut
Vilidžo
VIENIŠĒS

JILL SHALVIS
NEMALONUMAI
DĒL **Mako**

Svajonīty
ROMANAI

Knygute.lt

Jill Shalvis

NEMALONUMAI DĒL MAKO

Triju knygu serija
"*Saut Vilidžo vienišēs*"
Trečia knyga

Versta iš Jill Shalvis, *Messing with Mac*, 2003
© Jill Shalvis, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0189-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Teilorė Velington greičiau pasens ir susiraukšlės, nei geriausios draugės ją įtikins, kad jai reikia meilės.

Niekam nereikia meilės.

Teilorei jau teko gyventi ir su ja, ir be jos – dažniausiai be jos, tad iš patirties žinojo, kad be meilės nenumirs. Šiaip ar taip, Teilorė laikė telefoną prie ausies ir leido Nikolei su Suzana per konferencinį skambutį kliedėti, kaip nuostabu tai, kas vadinama žodžiu iš M raidės.

– Bent pamėgink, – ir tai ji girdi iš Nikolės, kurią prieš kelis mėnesius apžavėjo Tajus Patrikas Ogreidis, maištingas airių kilmės Teilorės architektas.

– Geriau net už ledus, – užtikrino Suzana. Paprastai draugė tokiais žodžiais nesišvaistydavo, bet neseniai įsimylėjo. Ir ne tik įsimylėjo, bet ir susituokė. – Nagi, Teilore, pamiršk tą vienišės priesaiką ir pasimatuok vyrą vien dėl smagumo. Pamatysi, gyvenimas pasikeis.

Teilorė netikėjo. Nė kiek. Jos nuomone, o ji, jeigu ką, turėjo labai stiprią nuomonę, meilė – šūdas. Buvo, yra ir visada bus.

Teilorė kalbėjo iš asmeninės patirties, pasimokiusi iš savo klaidų, bet draugės jos nesuprato. Nesuprato, nes ji nepaaiškino, o nepaaiškino todėl, kad jos trys draugavo dar neilgai. Viskas prasidėjo, kai nenorėdama atsisaityti tokio gyvenimo malonumo kaip maistas Teilorė paveldėtame name išnuomojo du butus. Pirma atsikraustė Suzana, paskui ir Nikolė. Trijulė su džiaugsmu davė žodį, kad visą gyvenimą liks vienišos.

Deja, tikros meilės akivaizdoje priesaikos buvo pamirštos ir neseniai abi išsikraustė pas sielos draugus.

- Neatsisakysiu laisvės tik todėl, kad judvi... - Teilorė nutilo išgirdusi kažkokius garsus ir įtempė klausą. - Palaukit minutėlę.

Pastatas, jos pastatas, sudrebėjo. Žinoma, nieko keista. Teilorė stebėjosi, kaip jis iki šiol nenugriuvo, bet jos pasaulyje viskas vykdavo pagal planą, o šiandienos planuose tikrai nebuvo nieko apie pastato griovimą.

Bet štai ir vėl. Sienos sudrebėjo kartą. Du. kažkas dundėjo vienu ritmu su jos galvos skausmu.

- Klausykit, draugės, kad ir kaip norėčiau toliau klausytis, kas dar blogai mano gyvenime,

turiu bėgti.

- Palauk. Ar tai statybų garsai? - nerūpestingai pasidomėjo Suzana. Pernelyg nerūpestingai.

Teilorės tas klausimas neapkvailino. Ir Suzana, ir Nikolė laimę atrado statybose. Jos statybose.

Draugės turėjo didelių vilčių.

Bet joms teks nusivilti, nes Teilorė nesirengė įsimylėti. Jausdamasi kaip šmikė, Teilorė patraukė telefoną nuo ausies ir lūpomis padarė garsą, imituojančią ryšio trukdžius. Gal ir negražu taip elgtis su vieninteliais dviem žmonėmis, kuriems ji rūpi, bet nuo tų kalbų apie meilę, kad ir su geriausiais ketinimais, išmušė prakaitas.

O Velingtonai niekada neprakaituodavo. Juo labiau apsivilkę šilkais. Nors tiek išmoko iš motinos.

- Turiu eiti, ryšys trūkinėja! - sušuko į telefoną ir baigė pokalbį.

Prakeikimas. Teilorė mylėjo Suzaną ir Nikolę. Mylėjo kaip seseris, kurių troško vietoj tų, kurias turėjo, bet nuo tų šnekų apie meilę tuoj pakriks nervai, o to negalima leisti, nes dabar kaip niekada reikia išlaikyti šaltą protą.

Šaltą protą ir teigiamą sąskaitos balansą. Pastarosiomis dienomis mintys sukosi tik apie tai, iš kur gauti pinigų, kad sumokėtų už remonto darbus. Nuo tų minčių nebeužmigdavo naktimis. Puikus senelio palikimas – vos ant pamatų besilaikantis pastatas ir nė cento grynujų. Nei santaupų sąskaitos, nei kojinės. Nieko.

Visą gyvenimą mokėjęs už jos brangius mokslus ir visa kita, tas žiaurus pabaisa nepaliko jai nieko. Turtus atidavė jos motinai, o ši nė už ką nenorėjo dalytis.

Iš motinos Teilorė nieko kito ir nesitikėjo. Motina taip spaudė pinigus, buvo tokia šykšti, kad apie dalybas negalėjo būti nė kalbos.

Na, bet Teilorė neverkšlens. Net ir dėl to, kad šeima, kurią šeima vadinti galėjai tik pagal kraujo grupę, greičiausiai nė nepastebės, jeigu jai pasiseks, bet tikrai nepraleis pro akis, jeigu susimaus. Ne, Teilorė negalvos, kad reikėjo namą parduoti, nes užsispyrimas ir išdidumas neleido atsisakyti pirmo rimto iššūkio gyvenime.

Jai pavyks. Teilorė iš šio pastato padarys kažką doro. Ne tik iš pastato, bet ir iš savęs. Ji pradėjo prieš kelis mėnesius, vienas kambarys po kito, bet darbai ėjosi lėtai, tad teko parduo-

ti kelis žavius antikvarinius dirbinius iš savo kolekcijos, o jie, pasirodo, verti daug daugiau, nei ji tikėjosi. Gavusi pinigų galės atnaujinti visą pastatą vienu sykiu.

Darbai prasideda rytoj.

Nors bus nelengva išlikti šaltakraujiškai, ji susitvarkys. Užtikrintai linktelėjusi, Teilorė įsikišo telefoną į kišenę ir prisimerkusi nužvelgė sienas, drebančias nuo ritmingų smūgių.

O, taip, ji puikiai pamena, kaip su statybų rangovu sutarė darbus pradėti rytoj.

Ne šiandien.

Vienas dalykas Teilorei tikrai nepatiko – kai kas nors ardydavo jos planus. Šiandien, paskutinę dieną vienumoje, ji norėjo aukštai iškelti galvą ir parodyti pasauliui, ko verta.

Namas pastatytas apie 1902 metus. Jis taip ir atrodė. Viktorijos laikų erkeriai, karnizai ir langų eilės suteikė praėjusio amžiaus žavesio, bet šimtas metų užmarštis padarė savo. Sakydama, kad pastatas griūva, Teilorė nė kiek neperdėjo. Puošmenos byrėjo, dažai luposi, medžio lentelės supuvo, elektros įranga pasesno. Ką jau kalbėti apie termitus ir praėjusių metų potvynio, kurį sukėlė sproges vamzdis, padarinius.

Pirmame aukšte buvo dvi komercinės patalpos su vitrinomis. Trečiame aukšte – loftas ir palėpė. Antrame aukšte – du butai. Vienas iš jų – jos pačios. Uždariusi savo buto duris, Teilorė nulipo žemyn ieškodama, kas taip bilda.

Miestas ruošėsi dar vienai pelningai dienai. Vos už penkių mylių esantis Los Andželas dosniai dalijosi smogu ir lipniu karščiu, bet Teilorėi patiko vasaros mėnesiai mieste. Tarp jaunų šiuolaikiškų miestiečių, kuriuos traukė pėstiesiems skirtas Pietų Kalifornijos rajonas, Teilorė jautėsi kaip namie. Ir kodėl gi ne, juk bet kurią savaitės dieną galėjo nueiti į teatrą, į kokio nors garsaus žmogaus kavinę arba pasivaikščioti po įdomių galerijų ir parduotuvėlių meką.

Teilorė džiaugėsi minia žmonių, nes netrukus komercinės patalpos jos name bus parengtos nuomoti. Vienose jau įsikūrė Suzanos maisto tiekimo verslas. Koks palengvėjimas. Bet kitos vis dar laisvos. Jas išnuomojus banko sąskaita apsidžiaugtų, bet Teilorė slapčia vylėsi, jog ten atidarys savo krautuvėlę. Žinoma, jei tik po remonto dar liks nors kiek antikvarinių daiktų.

Šiuo metu tai buvo tik svajonė.

Dundėjo vis garsiau. Teilorė aiškiai girdėjo, kad triukšmas sklinda iš dulķėmis padengtų,

purvinių komercinių patalpų. Lauke už vartų plepėjo, klegėjo žmonės. Visi traukė apsipirkti. Kitados ir Teilorė mėgo parduotuves. Žinojo, kad tai kvaila, bet šią akimirką norėjo plaukti kartu su minia.

Deja, tai dar palauks.

Prie patalpų kairėje dundėjo dar stipriau, o atidarius duris iš koridoriaus ją pasveikino tirštas dulkių debesis. Dabar bildėjo taip smarkiai, kad Teilorė vos girdėjo savo pačios mintis, tačiau įžengus vidun triukšmas staiga liovėsi.

Priblokšta tylos karštą ir tvankų Kalifornijos rytą Teilorė įkvėpė dulkių – kažin ar greitai kruopščiai sugarbanoti plaukai, krentantys nerūpestingomis sruogomis iš po šiaudinės skrybėlės, išsileis ir nukars.

– Traukis iš kelio, – jai iš už nugaros pasigirdo nepatenkintas žemas balsas.

Teilorė apsisuko ir sumirkčiojo. Aplink ją išlėto leidosi dulkės. Tarp dulkių ir griuvėsių stovėjo vyriškis. Viena ranka įsirėmęs į klubus, kita prilaikė kūjį ant peties.

Jei pakeistų kūjį kirviu, galėtų būti Polas Banjanas, bet ką Polas Banjanas¹ veikia jos pasta-

¹ Polas Banjanas (Paul Bunyan) – amerikiečių tauto-

te? Sutrikusi – o Teilorė sutrikdavo retai – ji minutėlę neteko žado.

Žado ji taip pat netekdavo retai.

Dulkėms nusėdus, Polas virto jos statybų rangovu Tomu Makenziu, ir nors dažniausiai jiedu bendraudavo telefonu arba elektroniniu paštu, Teilorė jau *buvo* jį mačiusi. Tik tą kartą jis buvo švarus ir gražiai apsirengęs. Kitaip nei dabar.

Vyras mažiausiai keturiais coliais aukštesnis už penkių pėdų ir dešimties colių ūgio Teilorę, tad jai teko šiek tiek atsilošti, kad pažvelgtų jam į veidą. Kai jiedu matėsi aną kartą, sėdėjo prie jos stalo, bet ji neprisiminė, kad jis būtų toks... aukštas... taip gerai sudėtas ir grėsmingas.

Lūpos kietai sučiauptos. Akys brangaus viskio spalvos. Kaip du stikliukai, kupini karščio ir nepasitenkinimo. Ir tokios pat spalvos plaukai, krentantys ant per kaktą perjuosto žydro raiščio. Pridėjus nepatenkintą veidą, daugiau nei truputį pavojingas.

Teilorei per nugarą perbėgo nederamas šiur-

sakos personažas, milžinas su kirviu (vert. pasta-ba).

puliukas. Ne pats geriausias laikas prisiminti, kad, nors prisiekė likti vieniša, neprisiekė laikytis celibato. Teilorė mėgo gražius, gerai padarytus daiktus, o šis vyras – aukštas ir susiraukęs – buvo gražus ir gerai sudėtas, tobulas vyriškumo pavyzdys, kuris jos kūne pažadino hormonus ir nervų galūnes.

Tik Teilorės netraukė maištininkai, o šis vyras aiškiai užsispyręs.

Taigi, Teilorė paliepė sau tą patį, ką sakydavo per aukcionus, kai pamatydavo nuostabų baldą, kurį trokšdavo turėti, bet negalėdavo įpirkti... Eiti šalin. Tiesiog pasitraukti. Kartodama sau šią mantrą, Teilorė paskutinį kartą žvilgtelėjo į vyriškį ir atsargiai žengė atatupsta.

Tvirtos, galingos kojos buvo aptemptos minkštais išblukusiais džinsais. Darbiniai batai gerokai nutrinti, bet iš pado buvo matyti, kad jie amžini. Teilorė jau spėjo pastebėti stiprias rankas ir krūtinę, kuri buvo plati, tvirta, marškinėliai prilipę prie drėgno kūno kaip antra oda. Jis buvo aukštas, lieknas, šiurkštus ir vyriškas. Toks, kokį ji pasirinktų, jei norėtų vyro draugijos.

Bet dabar vyro draugijos nenorėjo.

- Vis dar maišaisi po kojomis, - suurzgė jis.

- Labas rytas, pone Makenzi.

Jis sunkiai iškvėpė.

- Makas.

- Ką?

- Gali vadinti mane Maku. Toks mano vardas.

- Tikrai? Ne ponas Pasipūtėlis?

Jo lūpos trūktelėjo.

- Man labiau patinka būti vadinamam Maku.

- Gerai, Makai.

Jis stovėjo ir visai mandagiai kažko laukė.

Jam pakėlus antakį, Teilorė suprato, kad jis laukia, kol ji išeis.

Gaila, kad šis vyras nepažįsta jos geriau ir nežino, kad Teilorė elgiasi, kaip nori ji pati, o ne kiti.

- Nesitarėme, kad darbai prasidės šiandien, - pareiškė ji.

- Pasirašei sutartį.

Taip, pasirašė. Pardavė nuostabų karalienės Onos laikų lovos galvūgalį, kad sumokėtų jam avansą, bet susitarė, kad darbus pradės rytoj. Prakeikimas, jai taip reikia šiandienos.

Pasirodo, Makas, nusprendęs, kad pokalbis baigtas, lengvai ir nerūpestingai nupėdino ša-

lin. Taip žingsniavo vyras, žinantis pakantumo vertę. Taigi, Makas kantriai pakėlė kūjį ir trenkė jį į pietinę sieną. Vieną kartą. Antrą. Jo rankų raumenys įsitempė ir sudrėko nuo prakaito. Makas ramiausiai griovė sieną nekreipdamas į ją dėmesio.

Teilorę pakerėjo nevaržoma jėga, kurią demonstravo jo tobulas kūnas.

- Emm... atsiprašau?

Kūjis ir toliau kilo ir leidosi stebėtinai ritmingai. Stebeilydama kaip apžavėta į įsitempusius Mako raumenis, Teilorė svarstė, kiek jėgos reikia šiems judesiams. Ji ir vėl sudrebėjo visu kūnu, bet ne iš šalčio. Patalpoje buvo karšta. Jis buvo karštas... ir staiga ji... užkaito.

Ji per ilgai nepatyrė seksualinio pasitenkinimo. Visada pasiruošęs vibratorius nesiskaito.

- Makai?

Jis nė neatsigrėžė ir Teilorei tai nepatiko. Ji subrendo anksti. Aukštas, liesas kūnas virto vyrų svajone. Nuo tada visi į ją atsisukdavo.

O dabar vyras jos nepaisė, tad ji ėjo iš proto visai kaip kišenėje skambantis mobilusis telefonas. Teilorė jį išsitraukė, prispaudė prie ausies, kitą užspaudė pirštu ir perrėkdamą Maką atsiliepė:

- Klausau?

- Turiu blogų naujienų, - tarė ponija Kebot, vieno prabangiausių miesto antikvariatų savininkė....